

som minimum frem til 2010. Det er ikke det humanistiske mål, det er langt større, men det er et makroøkonomisk mål.

Det er vismændene enige i. Det, de bare siger, er, at de ikke tror på, at vi kan øge beskæftigelsen, som vi vil. De tror ikke på, at vi kan holde væksten inden for de rammer, der er lagt ud. Og dér er jo så forskellen.

Vi vil holde den ramme, og det, vi så gør ud fra den forudsætning, er i virkeligheden, at vi har en profil, der ikke stopper i 2010, men løber til 2020 og videre derudad, for det er det, der gør, at man fra 2010 til 2020 skal fordele 26 mia. kr. i ny realvækst. Så vi følger den jo.

Jeg håber så også, at der er et bidrag fra hr. Ole Sohn og partierne her i Folketinget til at fastholde, at det så er rammen for, hvor meget vi kan have i vækst i det offentlige forbrug. Det er også det, vi taler om her: at fordele vækst.

Kl. 13.55

Ole Sohn (SF):

Jeg erkender, at det er meget svært at komme frem til noget konkret. Jeg kan også godt forstå, at regeringen har lidt problemer med at være konkret.

Regeringen skriver i sine planer om forudsætningerne for, at der skal skaffes 50.000, eller 60.000 er det vel nærmere, flere i arbejde, og alle kan konstatere, at det stadig væk kun er på papiret; der er ikke lavet nogen konkrete planer for, hvordan gør man.

Så spørger jeg: Hvad agter regeringen at gøre for at omsætte sine skrivebordstal til virkelighedstal? Det synes jeg da sådan set er et rimelig vigtigt spørgsmål.

På samme måde spørgsmålet om gældsafvikling, som jo også er forudsat. Der kan man så konstatere, at nu er der så åbenbart brugt, eller ikke åbenbart, der er ved at blive brugt nogle penge, og der skal vi så huske, når vi nu får de nye skattekort, at sige til vores børn og børnebørn: Det er jer, der betaler, for vi afdrager mindre på gælden, for at vi kan få råd til at give skattelettelserne.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil bare sige, at de skattelettelser, der gives, og skattestoppet er finansieret inden for den mellemfristede fremskrivning, som vi er enige med vismændene om.

Oprindeligt var målet 85.000 flere i beskæftigelse. Nu er tallet mellem 50.000 og 60.000, og så spørger man, hvad vi vil gøre. Det har vi jo sagt

hele tiden: Målet er, at unge kommer hurtigere igennem deres uddannelsesforløb. Det er beregnet i DREAM-gruppen, dvs. af medarbejdere i Finansministeriet, at hvis man blandt indvandrergupper kan få samme økonomiske adfærd som den, der gælder for andre danskere, så er der et potentiale i 2006 på 32 mia. kr. Det er om 2 år, det er beregnet ud fra. Jeg siger ikke, at det er realistisk, at man er i stand til at ændre adfærd, så man kan nyttiggøre 32 mia. kr., men det bør da være målet.

Så siger vi også, at opgaven er at gøre det attraktivt for ældre at blive længere på arbejdsmarkedet. Det er at ændre den kultur, der er. Det gælder blandt kolleger og altså bl.a. dette, at man går fra at have været en god kollega, hvis man *forlader* arbejdspladsen, til nu at være en god kollega, hvis man *bliver* på arbejdspladsen. Det er også kulturen blandt arbejdsgivere: at man i virkeligheden her efterspørger arbejdskraften, altså fastholder og er med til at etablere præmieringsordninger, så arbejdstagerne bliver længere på arbejdsmarkedet.

Det er de bidrag, vi mangler overhovedet at implementere, og her ligger den største udfordring i virkeligheden i integrationen af indvandrere, fordi det er et fælles ønske både blandt indvandrere og os alle sammen, at de skal være selvhjulpne. Det er en megaopgave, og det er vel den, regeringen har prioriteret højest. Der skal virkelig et klap til, og vi ønsker også, at arbejdsgiverne med den økonomiske politik, vi har fastlagt med skattelettelser, der gør, at der kommer gang i hjulene, i højere grad vil efterspørge arbejdskraften. Det er lettere at motivere en indvandrer til at gå på arbejde, hvis man kan sige, hvor arbejdspladsen er, end at vedkommende spørger: Jamen hvor er det, jeg skal gå hen?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Sohn for sit sidste spørgsmål.

Ole Sohn (SF):

Det er jo lidt interessant. Der bliver sagt: »Målet er ...«. Jeg kender godt regeringens mål; mit spørgsmål er: Hvordan er virkeligheden? For virkeligheden er jo en anden. Altså kommunerne har jo i øvrigt brugt flere penge, end der blev forudsat. Jeg har ikke hørt, hvordan finansministeren vil kræve dem ind.

Det næste er: Hvis integrationen bliver bedre, ja, det er vi enige om. Mit spørgsmål er: Hvordan agter regeringen at løse opgaven?